

TERRA DE FANTASMES

De petits ens van ensenar que els fantasmes podien travessar les parets. Qui pogués fer-ho! El que no ens van explicar és que la seva habilitat principal és construir fronteres. Fins i tot el més valent i simpàtic dels fantasmes, el del comunisme, va partir el món en dos. A Europa ens agrada jugar als fantasmes. Un darrere l'altre recorren aquest petit continent dibuixant amb guix blanc nous límits que no podrem creuar. Europa va conquerir el món posant fronteres al que es podia pensar.

Avui Europa ja no només té por a l'altre. Té por de si mateixa. Por al contagi. Por a l'abisme. Por al més enllà. Por al després.

L'Europa-fortalesa on durant les últimes dècades ens havíem cregut segurs i privilegiats és avui un camp de mines. En els camps de mines el límit pot trobar-se en qualsevol lloc. La por sembla cada metre quadrat, penetra les cases i esterilitza la terra. L'enemic, inaprehensible, inatacable, dicta el ritme i moviment de cada pas que podrem donar. La violència, llavors, sense barricades ni trinxeres, no té un blanc al qual dirigir-se. És la bomba que fem esclatar entre les nostres cames.

En aquest nou escenari de por, Europa mateixa és el fantasma. "Vindrà Europa", ens diuen... "Necessitem més Europa", afegeixen... i tremolem de por. Homes de negre, memoràndums, reformes, intervencions, desnonaments, repressió policial i la

ficció multicolor de l'Europaleague. Estem assistint al macabre funeral de la vella idea d'Europa? És l'hora de celebrar la seva fi? L'antieuropeisme hissa de nou la bandera de les identitats i de les nacions, mentre altres veus, amb la boca petita, entonen la defensa d'un ideal esgotat: humanisme, garanties, llibertats, estat del benestar. Només ens queda ser els seus defensors? Lluitar per la ficció d'una pèrdua?

Defensar Europa: presento que aquest és el veritable parany. En aquesta guerra entre fantasmes, no hi ha res que defensar. Qualsevol defensa és ja una derrota. Davant l'ombra sense sang del fantasma, només una posició es fa possible: posar-hi el cos. Posar-hi la veu. Exposar-nos al contagi. Els cossos tenen la veritat de la seva gana i de la seva solidaritat concreta, més enllà de tota idea abstracta de ciutadania. Les veus tenen la riquesa impura dels seus accents, més enllà de tota legitimitat.

El 27 de juny de 2011, mentre la policia desallotjava la Pl. Catalunya a Barcelona, va aparèixer un cartell a Sol que deia: "Si Barcelona no tiene miedo, Madrid no té por". Amb aquesta frase bastarda es van esborrar, d'una bufada, els límits d'allò que es podia pensar. Multiplicat per totes les seves ciutats, aquest és el lema de l'únic món que volem nostre i en el qual volem viure.

Amb aquesta frase, els nostres cossos travessaran les parets.

Amb aquesta frase, els nostres cossos travessaran les parets.